

Petančič Davorin:

Sвете gore.

Povest.

Sli ste.

Doma je Pepa vzela ključ in se napravila na stopnišče k cerkvi.

Pod vrhom jo je obljajal pes.

»Rolf!« Obšlo jo je prijetno po vsem telesu. Srce ji je burno bilo.

»Da bi on očeta? Pobožen je, samo pred ljudmi ga je sram.«

»O, Pepa! Dolgo vas že čakam!«

Bil je ves veder in drzen, kakor prej. Pijača in prečute noči so mu živce ubile. Zdaj se je čutil varovanega, da bi ga kdo spoznal.

Pepa ni videla v njegov obraz, da bi razbrala ninaštvo na njem.

»Tako smo nesrečni,« se mu je potožila.

Tolažil jo je, kakor da bi se bil naučil. Pomolila sta vsak zase in se sešla zopet pod vrvmi.

»Kako bo pa zdaj pri vas?«

»Oh, hudo bo... Miha bo gospodar. Saj ni hudoben, skrben je in gospodarski še preveč. Ko bi bili vsi bolj skupaj, tako je pa vsak zase. Odrasli smo že...«

Govorila sta še in še. Razlagala svoje križe in težave in se tolažila.

»Ta Janez! Pameten je in mnogo ve...« je mislila Pepa pri sebi. »Zdaj vem, zakaj ga Lenčka rada posluhne. Do zdaj ga nisem poznala.«

»Se boste še spodaj oglasili? Lenčko pozdravite in kako dobro besedo recite! Tudi njo je vzelo.«

Lovec je drsal po bližnjici do hiše. Rolf je poiskal Lenčko pri svinjaku in jo obljajal v pozdrav veselo in razkošno.

»Ti si bil v dobravi...« se je domislila in udarila psa po gobcu.

»Lenčka, kako si pridna!« je zapev Janezov pozdrav.

»Nič mu ni! Takšen je kot prej... Da bi se mogel tako narediti, ne verjamem... Če bi ga vprašala?« Prestrašila se je misli.

Dal ji je roko, pa je ni hotela videti.

»Morda ga je ravno s to sunil...« se ji je sililo, čeprav se je branila.

»Mi ne daš roke? Saj nisi gnoja kidala...« se je pošalil.

Opravičila se je:

»Ne, pomije sem mešala za svinjske nápoje. Umazano imam.«

Prijel jo je in ji pogledal v oči.

Rahlo se je vznemiril in in pridržal sapo, da ga ne bi odkrila.

»Kaj se me bojiš, Lenčka?«

Njej ni bilo prijetno. Spomnila se je vsega in še Mihove grožnje in jo je zapeklo v možganih.

»Ne hodi več k nam!« ga je zaprosila.

Prestrašil se je in osupnil.

»Lenčka! Zakaj?«

Jecljala je:

»Veš, Miha, ne, ljudje govorijo, da...«

Janez se je zbral in napel živce no nemožnosti:

»Da...? Govori!«

»Da... da... Rolf v dobravi...«

Janez se je zakrohotal in jo stresel.

»...da sem bil tudi jaz v dobravi, da sem ga, starega. Takole...«

Lenčka je jecnila.

»In ti verjameš?«

»Janez! Miha je rekel...«

Lovec se je zakrohotal in zažvižgal Rolfu.

»Rolf, povej zdaj, kaj si delal v dobravi? Povej!«

Pes molči in milo pogleduje.

»Ne upaš povedati. Ha-ha. Nočes me izdati? Povej: Janez ga je, starega.«

5

In se je krohotal še in še. Lenčki pa se je vrtelo v glavi. Njegov krohot je udarjal vanjo, kakor ob-sodba. Izdajal se je...

»In ti verjameš, Lenčka?«

»Janez!« Ta vzklik je povedal le to, da želi z vso dušo, da ne bi bilo res.

»Ne hodi več! Radi Mihe in — mene!«

Zavriskal je razkošno, glasno in na dolgo in koračil do vrta, ki se je belil v bogastvu rož vsesvete. Izruval si je rdečih in belih in jih zataknil za klobuk.

»Adijo, dekle!«

Zavriskal je in zapel. Še dolgo potem je bilo slišati njegovo pesem narejeno razigrano, hinavsko veselo.

Lenčka si je položila roki na prsi in zahlipala. Trpela je in uživala v tem slovesu.

»On ga je!« je živelo v njej.

Pepa jo je veselo nagovorila.

»Kaj je že šel?«

»Kdo?« se je čudila Lenčka.

»Janez, ne? Nič se ne boji! Dober je. V cerkev hodi in moli. Pameten je in dosti ve. Miha nima prav. Pobožni ljudje ne ubijajo nikdar.«

»Da moli, da v cerkev hodi?« ni mogla verjeti.

»Skupaj sva molila. Da, res.«

Nad Orlico so se spenjale megle, ki so se pnele iz Drameljske doline.

»Lisice kašljajo. Dež bo,« je dognala Pepa.

Onostran Javorja je zavriskal Janez.

ČUDEN ROMAR

Svetogorska cerkev je bila majhna in nizka. Notranjost njena je mogla objeti komaj nekaj sto ljudi. Število romarjev pa se je množilo silno naglo. Tedaj je bila cerkev že davno premajhna, da bi mogli ob romanjih vanjo vsi častilci svetogorske Matere božje. Razen tega pa je bilo svetišče že staro in zanemarjeno. Romarji so prihajali o Binkošti, molili in prosili, delali zaobljube, a ko so odhajali, so pozabljali na vse. Zid se je krusil in pokal in omet je odpadal.

Pepa se je odločila, da bo popravila hišo Mariji, jo obmetala in na novo obelila. Ukradla se je vsak dan kako uro Mihovim očem in se vračala k svojemu delu. Pa še druga dekleta je dobila, da so ji pomagala. Znosilo so prsti na kup, peska in apna na vrh. Pepo so v srce bolele razpoke v cerkvenem zidu.

»Vse bo razpadlo. Tako se mi smili Marija. Pa se nihče ne zgane, da bi ji hišo popravil. Stolp je že ves siv od starosti in razpoke v stenah reže...«

Tekli so dnevi in tedni. Od strani se je cerkev že bleščala v novi obleki. Le pročelje je še črnelo in stebri zvonišča.

Naložila si je brento vode in klecala po stopnišču iz brun, ki so trhnele. Zgoraj se je oddahnila in odložila breme, ki je tiščalo. Zajela je z roko vode in si omočila grlo.

»Tako me je upehalo ko kako staro. Pa še nisem v tridesetem.«

Razgrnila je kup peska, ki se je segrel na soncu in ga polila. Odmerila je zajemar apna in ga pri-mešala pesku.

»Še prsti ilovne zraven, ki drži kot lim,« si je naročala. »Potem pa belivnico v roke.«

Ko se je naredil večer, je poljubilo sonce, ki je zahajalo, pročelje že pobeljeno. Pepa se je odmaknila in pogledala od daleč. Zavriskala je in zaploskala z dlani, ko otrok, če ga lepa igrača zveseli.

»Pa je dobro!«

Pa se ni dolgo veselila.

Zvonik je rastel v nebo, visok in širok, prevelik za tako majhno cerkev. Vetër je suval vanj in nemalokdaj je strela udarila v njegov vrh.

Pepi je potem pogled obstal na zvoniku. Dih sonca se je ustavil na očrneli streli. Odkimala je zase, ker se ji je stožila do tal duša:

»Streha, streha... Kako bi prišla do nje?«

(Dalje sledi.)

Italijani in Francozi za-
ščitniki Abesincev.

Ko so se vgnezdili Ita-
lijani v Eritreji in Fran-
cozi v Somaliji v vzhodni
Afriki, so skušali oboji,
da bi zaščitili Abesince.
Italijani so pustili leta
1894 v Rinnu kovati de-
nar s podobo italij. kra-
lja Umberta in z napli-
som: »Italija ščiti Abe-
sinijo«. Istočasno so pri-
klopili Francozi Abesini-
jo k svetovnemu poštno-
mu prometu in so natis-
nili za Abesince znamke
tedajnega abesinskega
cesarja Menelika II. 9.
III. 1894 je dobila Fran-
cija monopol za gradnjo
železnice po Abesiniji.

Abesinsko veliko Tsana
globoko jezero

Je res globoko 2000 m. Iz
jezera izvira Modri Nil,
ki daje življenje angle-
škemu Sudanu in Egip-
tu. Če dežuje se dvigne
površina jezera za pol-
drugi meter in preplavi
letno 600 kvadratnih km
obrežne zemlje. Pokraj-
ne ob Tsana jezeru so v
celi Afriki najbolj rodo-
vitne in so se bili za njili
posest že od pamtveka
neprestani in ardit boji.
Še l. 1910 je trajala pot
od Rdečega morja v no-
trajnost Abesinije 2 me-
seca. Na leto so se upale
2-3 karavana, prodreti
skozi pustinje in prago-
zde neguševga, cesar-
stva.

PISITE SE DANES!

Ostanki

mariborskih tekstilnih tovarn
brez napak, pristno-
barvni. »Paket serija
A« za moško, žensko,
namizno, posteljno pe-
rilo in rjuhe. »Paket
serija B« izključno
zimski topli flaneli in
barhenti najboljše ka-
kovosti vsak Paket 10
do 20 m samo Din 107.
Dalje novi »Original
Kosmos Z pakete«, vse-
bujoč 2,80 m sukna za
eno dolgo zimsko sukn-
jo, oziroma za ženski
plašč, lepe temne bar-
ve, ali pa 1,80 m za
kratko zimsko suknjo
in 1,20 m posebno mo-
čnega štruksa ali suk-
na za ene hlače. Tudi
ta paket samo Din 107.
Vsi paketi poštnine
prosto. — Neprimerno
vzajem nazaj in zame-
njam. Pišite takoj na

»KOSMOS«
razpošiljalnico ostankov
maribor. tekst. tovarn,
MARIBOR, Dvořakova
cesta 1. 1003